

finna sín egna tjóðskaparliga identitet, hefur onkuntið verið tosað um vandan fyrri heimfæðiskapi — at það er ein vandi fyrri at vit enda við at dyrka það provinsíella. Og vit kenna øll søgur um slíkt trongskygni og láturliga hugmód. Men so undarligt það ljóðar: í dag eru það í veruleikanum risaveldini, tey sterku og ríku, sum í síni framferð á tí politiska pallinum eru trongskygd og provinsíell. Har það litla og fámenta samfelagið noyðist at hyggja alla havsbrúnna runt og noyðist at taka støðu til alt, ið kemuruttanifrá — har siggja stórveldini, alvápnað og einvis, bert síni egnu avmarkaðu áhugamál. Hetta er eitt trongskygni, ið höttir við at gera okkara verð mentunarliga fátækari enn hon er.

Flaggið hefur við sjálvræði og frælsi at gera. Tað sigur at her vil eitt frítt fólk liva. At tað ikki eigur at vera tann sterkasti, teir stóru hernaðarblokkarnir, sum skulu avgera okkara lívslag og lagnu. Og tað eigur at siga okkum, at eisini tá tað kemur til skarpskeringar mugu vit taka tey grundleggjandi humanistsiku virðini í álvara.

Hvussu duga vit at liva í hesum heimi, spyr tann gamli og klóki yrkjarin. Er hetta nakað, sum kann lærast? Sjálvandi kann tað! Tibetur: tí tað kann vera og eigur at vera gott og vakurt at liva í hesum heimi.

Hesi fáu og stillu orð vóru mitt ikast til flaggdagin í Havn í 1988.

Takk fyrri

rói patursson

FOTO: KALMAR

Skótar og ulvungar settu sín serliga dám á flaggdagshaldið

Nógv fólk var savnað á Vaglinum til flaggdagshaldið í gjár

